

BETH O'LEARYOVÁ

ČO AK JE VAŠA PODNÁJOMNÍČKA

SPOLU-
BÝVAJÚCA

ZÁROVEŇ VAŠA SPRIAZNENÁ DUŠA?

ikar

BETH O'LEARYOVÁ

SPOLU-
BÝVAJÚCA

Preložila Denisa Ghaniová

IKAR

Beth O'Leary
THE FLATSHARE

Copyright © 2019 by Beth O'Leary
Translation © 2019 by Denisa Ghaniová
Cover design © 2019 by Kiss Gergely
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Flatshare (Quercus Editions Ltd,
London 2019) preložila Denisa Ghaniová.

Redigovala Jana Holková.

Korigovala Jana Rovenská.

Obálku podľa originálneho návrhu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2019

ako svoju 1495. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6799-2

Venujem Samovi

FEBRUÁR

PRVÁ KAPITOLA

TIFFY

Zúfalý človek by mohol povedať, že bude pre to viac otvorený novým príležitostiam.

Aj ja na tom byte vidím isté pozitíva. Pestrofarebná plesen na kuchynskej stene sa dá predsa oškrabať. Špinavý matrac sa dá celkom lacno vymeniť. O hubách, čo rastú za záchodom, by sa dalo povedať, že vytvárajú dojem ozajstnej prírody.

Gerty a Mo však zúfalí nie sú, a preto nechcú vidieť to pozitívne. Ich výraz by som opísala slovom „zdesenie“.

„Tu nemôžeš bývať.“

To je Gerty. Napäto stojí, vysoké podpätky čižiem má tesne pri sebe a lakte pritíska k telu, akoby sa snažila na protest zberať čo najmenej miesta. Vlasý má stiahnuté do pevného nízkeho uzla, aby si mohla rovno nasadiť advokátsku parochňu, ktorú nosieva na súd. Jej výraz by mi bol aj na smiech, keby tu nešlo o môj skutočný život.

„Musí sa nájsť i niečo iné, čo sa zmestí do rozpočtu, Tiffy,“ znepokojí sa Mo, keď vytiahne hlavu zo skrinky s bojlerom. Vyzerá ešte neupravenejší ako zvyčajne, k čomu prispeli aj pavučiny, ktoré mu teraz visia z brady. „Toto je dokonca ešte horšie ako ten byt, ktorý sme pozerali včera večer.“

Rozhliadnem sa, kde je realitný agent. Chvalabohu, nepočuje nás. Fajčí na „balkóne“ (prepadávajúcej sa streche susedovej garáže, po ktorej by sa rozhodne nemalo chodiť).

„Mám týchto pekelných dier akurát dosť. Do ďalšej už vojsť nemienim,“ vyhlási Gerty a pozrie na hodinky. Je osem ráno, do deviatej musí byť na Southwarskom kráľovskom súde. „Musí existovať aj iná možnosť.“

„Naozaj nenájdeme nejaké miesto u nás doma?“ navrhuje Mo už asi piaty raz od tejto soboty.

„Mohol by si s tým už prestať?“ odvrkne Gerty. „To predsa nie je dlhodobé riešenie. Vôbec si neviem predstaviť, kam by sme ju tam dali. Musela by spať postojacky.“ Podráždene na mňa pozrie. „Škoda, že si taká dlhaňa. Keby si mala menej ako stoosemdesiat centimetrov, strčili by sme ťa pod jedáľenský stôl.“

Zatváram sa previnilo, ale naozaj by som radšej ostala tu ako na zemi v maličkom byte, do ktorého Mo s Gerty minulý mesiac investovali naozaj nehoráznu sumu. Nikdy predtým spolu nebývali, ani keď sme študovali na univerzite. Obávam sa, že to môže byť začiatok konca ich priateľstva. Mo je neporiadny, roztržitý a má zázračnú schopnosť zabráť obrovskú časť miestnosti aj napriek tomu, že nie je práve obor. Na druhej strane Gerty žila posledné roky v až neprirodzene čistom byte, takom dokonalom, že vyzeral, akoby ho vytvoril počítač. Nie som si istá, či sa budú dať ich životné štýly sklbiť tak, aby pritom celý západný Londýn nevyletel do vzduchu.

Hlavným problémom však je, že ak mám spať u niekoho na zemi, tak to sa rovno môžem vrátiť k Justinovi. Vo štvrtok o jedenástej večer som sa však rozhodla, že túto možnosť už viac nesmiem brať do úvahy. Musím sa pohnúť ďalej a dať si záväzok, ktorý mi nedovolí vrátiť sa.

Mo si pošúcha čelo a zvezie sa na zájdenú koženú sedačku. „Tiff, mohol by som ti požičať...“

„Nechcem od teba peniaze,“ vyhrkne ostrejšie, než by som chcela. „Vieš, naozaj to potrebujem vyriešiť ešte tento týždeň, takže buď toto, alebo spoločný byt.“

„Myslíš spoločnú posteľ,“ zapojí sa Gerty. „Smiem sa spýtať, prečo to musí byť práve teraz? Niežeby ma to netešilo. Keď som ťa naposledy kontrolovala, sedela si ako päť peňazí v tom byte a čakala, kedy sa uráči ukázať ten, koho netreba menovať.“

Prekvapene zažmurkám. Viem, že Mo a Gerty nikdy nemali Justina v láske, a viem, že sa im ani trochu nepozdáva, že uňho ešte vždy bývam, hoci on tam takmer nie je. Zarážilo ma však, že o ňom Gerty hovorí tak priamo. Po poslednej zmierovacej večeri, na ktorej sme sa všetci štyria do krvi pohádali, som sa nadobro prestala usilovať, aby spolu všetci vychádzali, a už som ho pred Gerty a Moom vôbec nespomínala. Aj po rozchode sme sa však zo zvyku vyhýbali zmienkam o ňom.

„A prečo to musí byť až také lacné?“ pokračuje Gerty a nevšíma si Moov varovný pohľad. „Viem, že máš mizerný plat, Tiffy, ale za štyri stovky mesačne v Londýne naozaj nič nezoznenieš. Určite si si to celé premyslela? Dôkladne?“

Preglgnem. Mo ma pozorne sleduje. To je ten problém, keď máte za kamaráta advokáta. Mo je ako akreditovaný čitateľ myšlienok, ktorý svoje superschopnosti nikdy nevypína. „Tiff?“ ozve sa potichu.

Ach, dopekla, musím im to ukázať. Rýchlo a všetko naraz, tak to bude najlepšie. Ako keď si strhávate náplasť alebo vchádzate do studenej vody, alebo keď som sa mame musela priznať, že som rozbila nejakú ozdobu z príborníka v obývačke.

Vytiahnem telefón a nájdem im tú správu na facebooku.

Tiffy,

Tvoja včerajšia reakcia ma naozaj sklamala. To si naozaj prehnela. Je to môj byt, Tiffy, môžem prísť, kedykoľvek chcem a s kýmkoľvek chcem.

Čakal by som, že budeš vďačnejšia za to, že som Ti dovolil ostať. Viem, že náš rozchod bol pre Teba ťažký,

a viem, že ešte nie si pripravená odísť. Ak si však myslíš, že máš právo začať určovať pravidlá, tak by si mi mala najprv zaplatiť nájom za posledné tri mesiace. A budeš musieť platiť plný nájom aj do budúcnosti. Patricia vraví, že ma využívaš, keď u mňa bývaš v podstate zadarmo, a aj keď som sa Ťa pred ňou vždy zastával, po tom včerajšom výstupe sa neviem ubrániť pocitu, že má možno pravdu.

Justin

Keď mi pohľad padne na časť o tom, ako ho využívam, zovrie mi žalúdok. Nikdy som niečo také nemala v úmysle. Len som skrátka netušila, že keď odišiel, tentoraz to myslel naozaj vážne.

Mo dočíta prvý. „Takže on sa vo štvrtok vrátil domov? S Patriciou?“

Odvrátim zrak. „Má pravdu. Bolo od neho naozaj veľkorysé, že ma tam nechal tak dlho bývať.“

„Smiešne,“ chladne prehodí Gerty. „Vždy som mala dojem, že si ťa tam drží rád.“

Hovorí to ironicky a ja to cítim rovnako. Kým budem v Justinovom byte, nikdy sa to celkom neskončí. Chcem tým povedať, že vždy sa napokon vrátil, ale... vtedy vo štvrtok prišiel aj s Patriciou. Skutočnou, nesmierne atraktívnou a vlastne celkom milou dievčinou, pre ktorú ma nechal. Nikdy predtým tam nebola iná žena.

Mo sa načiahne za mojou rukou. Gerty ma chytí za druhú. Chvíľu tak stojíme, nevšímame si realitného agenta, ktorý fajčí za oknom, a ja si konečne dovoľm plakať. Sú to len dve veľké slzy, z každého oka jedna, a pomaly mi stekajú po lícach.

„Tak či onak,“ rázne si uvoľním ruky z ich zovretia a utriem si oči, „musím sa vysťahovať. Hneď. Aj keby som chcela zostať a riskovať, že si opäť privedie Patriciu, nemôžem si dovoliť platiť nájomné. Dlhujem mu už hromadu

peňazí a naozaj si nechcem od nikoho požičiavať. Pravdupovediac, už mi je zle z toho, že za niečo neplatím, takže... áno. Buď toto, alebo spoločný byt.“

Mo s Gerty si vymenia pohľady. Gerty bolestne zavrie oči a vzdá to.

„Nuž, tu rozhodne nemôžeš bývať.“ Otvorí oči a vystrie ku mne ruku. „Ukáž mi ešte raz ten inzerát.“

Prepnem v mobile z Justinovej správy na reklamu spoločnosti Gumtree na voľné nájomné byty a podám jej ho.

Slnecný dvojizbový byt s jednou spálňou v Stockwelli, nájom 350 libier mesačne vrátane energií. K dispozícii ihneď, najmenej na šesť mesiacov.

O byt (a izbu/posteľ) sa budete deliť s dvadsaťsedemročným opatrovateľom z oddelenia paliatívnej starostlivosti, ktorý pracuje na nočné zmeny a na víkendy odchádza. V byte sa zdržiava len od pondelka do piatka medzi 9. hodinou ráno a 18. hodinou večer. Po celý zvyšok času môže byť váš! Ideálne pre človeka s pracovným časom od 9. do 17. h.

V prípade záujmu o prehliadku kontaktujte L. Twomeya – podrobnosti nižšie.

„Máš sa deliť nielen o byt, Tiff, ale aj o posteľ. A podľa všetkého s chlapom. Deliť sa o posteľ je čudné,“ vyhlási Mo s obavami.

„Pritom vôbec nevieš, čo je to za človeka,“ dodá Gerty.

Na toto som však pripravená. „To je predsa jedno,“ odvetím pokojne. „Veď nebudeme spolu spať, dokonca sa v byte ani nestretneme.“

Až príliš sa to však podobá na to, čo som im vravela pred mesiacom. Vtedy som sa snažila ospravedlniť, prečo ešte vždy bývam u Justina, ale čo už.

„Veď s ním budeš spať, Tiffany!“ zopakuje Gerty. „Každý

predsa vie, že prvým pravidlom pri užívaní bytu je to, že so svojím spolubývajúcim nespíš.“

„Ale toto je trochu iná situácia,“ namietnem. „Vieš, Gerty, niekedy, keď ľudia povedia, že spolu spia, v skutočnosti majú na mysli...“

Priateľka ma hneď umlčí pohľadom. „Áno, vďaka za vysvetlenie, Tiffany.“

Mo sa potichu chichoce, ale keď ho Gerty prebodne pohľadom, okamžite prestane. „Podľa mňa je prvým pravidlom, aby si sa so svojím spolubývajúcim najprv spoznala a zistila, či spolu budete vychádzať. Najmä za takýchto podmienok,“ dodá dôrazne.

„Isteže sa s ním najprv stretnem. Ak si nesadneme, tak to nevezmem.“

Po chvíli Mo prikývne a stisne mi plece. Zavládne medzi nami ticho, ktoré sa rozľahne po každom ťažkom rozhovore, keď sú všetci vďační, že to majú za sebou, a najmä že to zvládli.

„Fajn,“ ozve sa Gerty. „Urob, čo musíš. Čokoľvek bude zrejme lepšie, než bývať v tejto špinavej diere.“ Ráznym krokom sa vyberie k dverám, no v poslednom okamihu sa ešte zvrtnie a pozrie na realitného agenta, ktorý práve vchádza z balkóna dnu. „A vy,“ osloví ho nahlas, „vy ste hanbou tejto spoločnosti!“

Agent prekvapene zažmurká a Gerty zabuchne vchodové dvere. Nasleduje dlhé trápne ticho.

Agent zahasí cigaretu. „Tak máte záujem?“

Do práce prídem zavčas a zveziem sa na stoličku. V tejto chvíli je môj pracovný stôl to jediné, čo by sa dalo považovať za domov. Je útočiskom rôznych zbytočností, vecí, čo som si vyrobila alebo čo sú príliš ťažké na to, aby som ich odtiaľ odniesla len tak autobusom, a aj kvetináčov s rastlinami, ktoré som starostlivo naaranžovala tak, aby som videla, kto

sa blíži k môjmu stolu, skôr než on zbadá mňa. Túto moju prírodnú stenu ostatní mladí zamestnanci považujú za inšpiratívny príklad interiérového dizajnu. (Ide len o jedno: vybrať si rastliny rovnakej farby ako vaše vlasy – v mojom prípade červené – a skryť sa alebo ujsť, keď vidíte, že sa niekto blíži rovno k vám.)

Mojou prvou úlohou nadnes je stretnúť sa s Katherin, jednou z mojich obľúbených autoriek. Katherin píše knihy o pletení a háčkovaní. Má svojich oddaných čitateľov, ktorí ich kupujú, ale o to napokon ide celému vydavateľstvu Butterfingers Press – o oddaných čitateľov, ktorých milujeme. Špecializujeme sa na knihy o ručných prácach a domácom majstrovaní. Batikované obliečky, navrhovanie vlastných šiat, háčkovanie tienidla na lampu, výroba nábytku z rebríkov... a podobne.

Milujem túto prácu. To je jediné možné vysvetlenie, prečo som už tri a pol roka len asistentkou editora a zarábam menej, ako je londýnska minimálna mzda. Aj dôvod, prečo som sa to ešte nepokúsila zmeniť a uchádzať sa o prácu v nejakom vydavateľstve, ktoré niečo aj zarába. Gerty mi často hovorí, že nemám ambície, ale o to nejde. Ja mám túto prácu jednoduchú rada. Ako dieťa som buď čítala, alebo som si prerábala hračky tak, ako sa mi to naozaj páčilo: bábikám Barbie som farbila vlasy, nákladnému autíčku som urobila poriadny tuning. Teraz robím v podstate to isté, akurát ma za to i platia.

Aj keď nie ktovieako, ale na nájom by mi to mohlo stačiť.

„Ver mi, Tiffy, háčkovanie onedlho nahradí maľovanky pre dospelých,“ hovorí mi Katherin. Usadili sme sa v našej najlepšej zasadačke a práve mi predstavuje plány na svoju novú knihu. Hľadím na jej prst, ktorým na mňa máva. Na každej ruke má asi päťdesiat prsteňov, ale zatiaľ sa mi nepodarilo zistiť, či sú niektoré z nich snubné, alebo obrúčky (predstavujem si, že keby Katherin nejaké mala, určite by ich bolo viac).

Je neuveriteľne výstredná, ale stále je to ešte na hranici spoločenskej únosnosti. Má medovoplavé vlasy zapletené do vrkoča, umelé opálenie, ktoré priam záhadne dokonale drží, a plné priehrštia historiek o tom, kam všade sa v šesťdesiatych rokoch vlámala a čo všetko ocikala. Kedysi bola ozajstná rebelka. Dokonca ani dnes nenosí podprsenku, a pritom sú tie dnešné oveľa pohodlnejšie a ženy už toľko nebojujú o moc, pretože to za nás robí Beyoncé.

„To by bolo skvelé,“ odvetím. „A do podtitulku by sme dali niečo o precvičovaní sústredenia alebo tak. Hoci ty sa na háčkovanie sústreďovať určite nemusíš.“

Katherin sa rozosmeje a zakloní hlavu. „Ach, Tiffy. Ty máš teda smiešnu prácu.“ Láskyplne ma potľapká po ruke a potom sa načiahne za kabelkou. „Ak uvidíš toho chlapca, Martina, odkáž mu, že ten celodenný kurz na výletnej lodi zorganizujem len pod podmienkou, že budem mať očarujúcu mladú asistentku.“

Zastonám. Viem, kam mieri. Katherin ma na tieto podujatia rada ťahá so sebou. Na každom kurze potrebuje živú modelku, na ktorej predvádza, ako správne vziať miery, keď navrhujete oblečenie, a keď raz nikoho nemohla zohnať, spravila som osudovú chybu, že som sa jej ponúkla. Odvtedy akoby so mnou rátala vždy. Ľudia z oddelenia pre styk s verejnosťou sa ju tak zúfalo snažia dostať na tieto akcie, že ma o to začali prosiť už aj oni.

„Preháňaš, Katherin. Nepôjdem s tebou na žiadnu výletnú plavbu.“

„Ale veď je to zadarmo! Ľudia za také niečo platia tisícky libier, Tiffy!“

„Veď sa k nim pridáš len na úsek okolo ostrova Wight,“ pripomeniem jej. Martin mi už o tom hovoril. „A je to cez víkend. Vtedy nepracujem.“

„To predsa nie je práca,“ nástojí Katherin, zbiera si po pritom poznámky a ukladá si ich do kabelky v náhodnom

poradí. „Je to krásna sobotňajšia výletná plavby s tvojou priateľkou.“ Odmlčí sa. „So mnou,“ objasní. „Sme predsa priateľky, nie?“

„Som tvoja editorka!“ opravím ju a vyhánam ju zo zasadačky.

„Premysli si to ešte, Tiffany!“ zavolá na mňa cez plece, ako by ju nič nedokázalo vyviešť z rovnováhy. Vtom zazrie Martina, ktorý už mieri spoza tlačiarne priamo k nej. „Bez Tiffany do toho nejdem, chlapče, tak sa radšej porozprávaj rovno s ňou!“

Zrazu je preč, len špinavé sklené dvere našej kancelárie za ňou ešte chvíľu lietajú sem a tam.

Martin sa obráti ku mne. „Pekné topánky,“ povie s očarujúcim úsmevom. Až ma z toho strasie. Martina z oddelenia pre styk s verejnosťou jednoducho neznášam. Na porádach hovorí veci ako „to zmákneme“ a lúska prstami na Ruby, ktorá je vedúcou marketingu, no on ju z nejakého dôvodu považuje za svoju asistentku. Má len dvadsaťtri, ale zjavne sa rozhodol, že jeho kariérnemu rastu určite pomôže, ak bude vyzerat' starší, takže má vždy ten žoviálny výraz a stále sa chce baviť s generálnym riaditeľom o golfe.

Ale tie topánky sú naozaj skvelé. Sú bordové, šnurovacie s vysokou sárou, pomaľované bielymi ľaliami, čo mi zabralo väčšinu soboty. Odkedy ma Justin opustil, oveľa viac sa znovu venujem tvorbe. „Vďaka, Martin,“ odvetím a ustupujem do bezpečia pri mojom pracovnom stole.

„Leela spomínala, že hľadáš nejaké bývanie,“ pokračuje.

Zaváham. Nie som si istá, kam tým smeruje. Obávam sa, že sa mi to nebude páčiť.

„Ja a Hana,“ ženská z marketingu, ktorá vždy ohríňa nosom nad mojím módnym vkusom, „máme voľnú izbu. Možno si to už videla na facebooku, ale napadlo mi, že ti to pre istotu poviem aj osobne. Je tam len obyčajná posteľ pre jedného, ale myslím, že to by ti teraz nemalo robiť pro-

blém. Keďže sme priatelia, s Hanou sme sa rozhodli, že by sme ti to mohli ponúknuť za päťsto mesačne plus energie.“

„To je od vás veľmi milé!“ odvetím. „Ibaže ja som si už našla niečo iné.“ Nuž, ako sa to vezme. Bože, ak ma L. Twomey nebude chcieť, budem sa musieť nasťahovať k Martynovi a Hane? Veď s nimi trávim každý jeden pracovný deň a už takto ich mám plné zuby. Nie som si istá, či by moje (už aj tak dosť otrasené) odhodlanie odísť od Justina vydržalo zoči-voči predstave, ako ma Martin naháňa pre nájomné a Hana vidí každé ráno moje pyžamo s nápisom *Čas dobrodružstiev* celé flakaté od ovsenej kaše.

„Aha, nuž, tak teda budeme musieť nájsť niekoho iného.“ V očiach sa mu zjaví prešibaná iskra. Asi ho zaplavil pocit viny. „Mohla by si si to u mňa napraviť tým, že pôjdeš s Katherin na tú...“

„Nie.“

Teatrálne vzdychne. „Božemôj, Tiffy. Výletná plavba zadarmo! Nechodíš vari stále na nejaké plavby?“

Kedysi som chodievala. Brával ma na ne môj úžasný bývalý frajer. Plavili sme sa z jedného karibského ostrova na druhý, zaliati nádhernou romantickou slnečnou žiarou. Pochodili sme európske mestá a potom sme vždy zamierili späť na loď a užívali si neskutočný sex v našej maličknej kajute. Napchávali sme sa v reštauráciách a potom sme ležali na palube, sledovali, ako nám nad hlavami krúžia čajky, a uvoľnene sme sa rozprávali o našich budúcich deťoch.

„Voľajako som na ne zanevrela,“ odbijem ho a vyberiem telefón. „A teraz prepáč, musím si zavolať.“

DRUHÁ KAPITOLA

LEON

Telefón zazvoní práve vo chvíli, keď doktorka Patelová predpisuje lieky pre Holly (malé dievčatko s leukémiou). Zlé načasovanie.

Veľmi zlé načasovanie. Doktorka z toho nie je vôbec nadšená a dáva to jasne najavo. Zdá sa, že aj ja, nočný ošetrovateľ, som mal ísť domov už o ôsmej ráno, a predsa som stále tu a riešim chorých pacientov a mrzutých konzultantov, ako je doktorka Patelová.

Hovor, pravdaže, zruším a v duchu si poznamenám, aby som si po službe vypočul odkazy. A zmenil zvonenie na niečo menej trápne (táto melódia sa volá *Five* a na hospic je až príliš veselá. Niežeby veselosť nemala v takejto inštitúcii svoje miesto, len nie je vždy vhodná).

Holly: Prečo si nezdvihol? Nie je to trochu neslušné? Čo ak to bola tá tvoja frajerka s krátkymi vlasmi?

Doktorka Patelová: je neslušné nechať si v službe zapnuté zvonenie. Hoci ma prekvapuje, že mu o takomto čase niekto vôbec skúša volať.

Pozrie na mňa napoly nahnevane, napoly pobavene.

Doktorka Patelová: Zrejme si si už všimla, že Leon toho veľa nenahovorí, Holly.

Sprisahanecky sa k nej nakloní.

Doktorka Patelová: Jeden z našich lekárov má takú teó-

riu. Vraví, že Leon má na každú službu len obmedzený počet slov, a o takomto čase sa mu už jednoducho minú.

Nemienim ich poctiť akoukoľvek reakciou.

A čo sa týka tej frajerky s krátkymi vlasmi: ešte som Kay o tej záležitosti s izbou nehovoril. Nemal som čas. A okrem toho som sa vyhýbal nevyhnutnému konfliktu. Ale dnes jej musím už naozaj zavolať.

Dnešná noc bola fajn. Bolesť pána Priora ustúpila natoľko, že mi začal rozprávať o mužovi, do ktorého sa v zákopoch zamiloval: tmavovlasý očarujúci mladík menom Johnny White s ostrou čelusťou ako nejaká hollywoodska hviezda a s iskrou v oku. Užili si jedno romantické, hoci vojnou zmietané leto, a potom ich rozdelili. Johnnyho Whita odviezli do nemocnice s posttraumatickou stresovou poruchou. Už nikdy sa nevideli. Pán Prior sa za to mohol dostať do veľkých problémov (homosexualita je v armáde ako červené súkno).

Bol som unavený, účinok kávy už vyprchával, ale aj tak som ostal pri pánu Priorovi aj po výmene služieb. Nechodievala k nemu veľa návštev, a keď môže, rád sa rozpráva. Ani tentoraz sa mi od neho nepodarilo odísť bez šálu (je to už štrnásty od neho). Len párkrát sa mi ho podarilo odmietnuť a pán Prior navyše štrikuje tak rýchlo, že neviem, načo sa vôbec niekto obťažoval s priemyselnou revolúciou. Som si istý, že je rýchlejší než stroj.

Jem ohriate čínske kurča, pozerám minulotýždňového *Masterchefa* a prehrávam si odkazy.

Odkaz: Zdravím, je tam L. Twomey? Ach, dokelu, nemôžete odpovedať. Vždy to robím pri odkazoch. Dobre, skrátka, prejdem k veci a budem predpokladať, že ste L. Twomey. Moje meno je Tiffy Moorová a volám vám kvôli inzerátu na podnájom. Viete, moji priatelia si myslia, že je čudné, ak sa budeme deliť o posteľ, aj keď to bude v úplne

rozdielných časoch, ale mne to neprekáža, pokiaľ to neprekáža vám. Úprimne, pre byt v centre Londýna, do ktorého sa môžem hneď nasťahovať, urobím prakticky čokoľvek. [Odmĺka] Bože, ale nie všetko. Je veľa vecí, ktoré by som neurobila. Nie som ako... Nie, Martin, teraz nemôžem. Nevidíš, že telefonujem?

Kto je Martin? Nejaké dieťa? Chce mi táto roztržitá žena s essexským prízvukom priviesť do bytu dečko?

Odkaz pokračuje: Ospravedlňujem sa, to bol môj kolega. Chce, aby som išla na výletnú plavbu so ženou v stredných rokoch, ktorá bude dôchodcom rozprávať o háčkovaní.

To nie je práve vysvetlenie, ktoré by som čakaľ. Je to rozhodne lepšie, ale aj tak to vyvoláva ďalšie otázky.

Odkaz pokračuje: Proste mi zavolajte alebo napíšte, ak je tá izba ešte voľná, dobre? Som mimoriadne poriadkumilovná, nebudem sa vám pliesť do cesty a zo zvyku si varím na večeru vždy dvojité porciu, takže pokiaľ máte rád domáce jedlo, môžem vám zvyšok odložiť.

Potom nadiktuje svoje číslo a ja si ho rýchlo zapíšem.

Zdala sa mi trochu otravná a ešte k tomu je to žena, čo by sa Kay zrejme nepáčilo. Okrem nej sa mi však ozvali len dvaja ďalší ľudia. Jeden sa pýtal, či mám problém s ježkom ako domácim zvieratkom (odpoveď: nemám, ak nežije u mňa v byte) a druhý bol určite drogový díler (nevymýšľam si, dokonca mi počas hovoru ponúkal drogy). Potrebujem aspoň 350 libier mesačne navyše, ak mám Sal platiť bez Kainej pomoci. Toto je jediný možný spôsob. Veď tú otravnú ženskú nikdy nestretnem. Budem doma, len keď bude ona preč.

Napíšem jej.

Zdravím, Tiffy. Vďaka za odkaz. Rád by som sa s Vami stretol a porozprával o byte. Čo tak v sobotu ráno? S pozdravom Leon Twomey

Obyčajná slušná správa. Odolávam pokušeniu spýtať sa na Martinove plány s výletnou plavbou, aj keď musím uznať, že som zvedavý.

Odpovie mi takmer okamžite.

To znie skvele. O 10. v byte?

Radšej o 9., inak zaspím! Tak sa teda uvidíme. Adresa je v inzeráte. Leon

Tak. Hotovo. Tristopäťdesiat libier mesačne je takmer vo vrecku. Už len povedať to Kay.

TRETIA KAPITOLA

TIFFY

Jasné, že som zvedavá, a tak si ho vygúglim. Leon Twomey je dosť nezvyčajné meno, a tak ho hneď nájdem na facebooku, ani nemusím využiť svoje sliedičské techniky. Tie využívam, keď sa pokúšam iným vydavateľstvám ukradnúť nových autorov.

S úľavou zisťujem, že vôbec nie je môj typ, vďaka čomu bude všetko rozhodne jednoduchšie. Keby sa s ním napríklad Justin niekedy stretol, myslím, že by ho nepovažoval za soka. Má svetlohnedú pokožku a husté kučeravé vlasy. Sú trochu dlhšie, takže si ich môže zapraviť za uši. Na môj vkus je až príliš vysoký a chudý, ale vyzerá ako fajn chlapec. Na každej fotke má milý, trochu krivý úsmev. Určite nie čudný alebo desivý. Hoci keď sa s takýmto očakávaním pozeráte na fotky, po chvíľke vám každý začne pripadať ako vrah alebo psychopat. Snažím sa to teda potlačiť. Vyzerá priateľsky a neškodne. To je dobre.

Ibaže je to muž.

Naozaj som ochotná deliť sa o posteľ s chlapom? Dokonca aj s Justinom to bolo občas otrasné, a to sme spolu chodili. Jeho strana matraca bola v strede celá prepadnutá a nie vždy sa osprchoval medzi tým, ako sa vrátil z posilňovne a išiel do postele, takže prikrývka niekedy trochu... smrdela od potu. Vždy som musela dať pozor, aby bola obrátená rovnako a tú